

5-Glacier Flightseeing Narration

Velkommen ombord på Wings Airways flyvebesøg. Før vi går, vil vi gerne fortælle dig nogle af sikkerhedsfunktionerne i dette deHavilland Otter-fly, du er i dag. Der er fire udgange på dette fly; to døre er dem, du kom ind i flyet. De er placeret i den bageste del af denne hovedkabine. Disse døre fungerer ved at flytte dørhåndtagene op. Der er også to døre i cockpiten. De virker ved at dreje håndtaget i begge retninger. Alle udgangsdøre åbner udad. Sikkerhedsbælter skal bæres lavt og tæt, mens du sidder i flyet. Du må ikke bevæge dig om kabinen, mens du kører, eller mens vi flyver. Redningsveste er placeret i posen foran dig eller på medpilotdøren. Fjern venligst dem fra holderen, medmindre du bliver bedt om at gøre det af din pilot. Der er to ildslukkere. Den ene er placeret under pilotsædet, og den ene er i bagagerummet bag på planet. Overlevelsesudstyr og førstehjælpskasse er også placeret i bagagerummet bagud. For din komfort og sikkerhed er der ingen rygning når som helst mens du er i eller omkring flyet. Se venligst sikkerhedsoplysninger kortene i kabinen og ryglænenene for yderligere information.

Selvom at tage ud på vand kan virke lidt usædvanligt, er et flydefly perfekt til Alaska. Hvor nogensinde du rejser op her, vil du se, at små fly bruges som biler i andre stater. Og en gang i luften giver perspektivet en fantastisk måde at se webstederne på. Vi er stolte over at vise nogle af de bedste omkring Juneau i dag.

Vi kommer snart til isbjørnen i Juneau, men der er meget at se undervejs.

Over til højre er Douglas Island. Ligesom Juneau til venstre resulterede opdagelsen af guld i de nærliggende åer hver by at blive bygget i slutningen af 1800'erne forud for den store Klondike Gold Rush. I 1880 opdagede prospektorer Joe Juneau og Richard Harris med hjælp fra lokale indfødte guld i Silver Bow Basin og satte Juneau på kortet. Dette bragte bølger af prospektorer til regionen, herunder John Treadwell, der lavede minedannelser på Douglas. Treadwell Mine beskæftigede over 2000 mennesker og var den største hardrockmine i verden.

Hvis du havde været i stand til at flyve i slutningen af 1900'erne, ville du have set alle slags aktiviteter: jernbaner, kontorer, butikker, stempler, boliger, pier og hvaler over vandet. Stempelfabrikker knust malm 24 timer i døgnet hver dag, undtagen jul og 4. juli. Efter at være knust blev den resterende fine sten deponeret på det, vi nu kalder Sandy Beach, et yndlingsområde for lokalbefolkningen.

Den store guldgrubeindsats på Douglas kom til en katastrofal konklusion i 1917, da en hule oversvømmede minedunne under vandet. Ingen blev dræbt, men en mand blev aldrig redegjort for. Nogle tror, at han døde, andre tror, at han brugte forvirringen af hulen til simpelthen at forlade byen.

I dag bor ca. 10% af Juneaus beboere på Douglas Island og fortæller venner og familie fra de nedre 48, at de "bor på en lille ø i Stillehavet".

Selv om Juneau ligger på fastlandet og er forbundet med Canada og resten af USA, er der ingen veje, der fører til vores stats hovedstad. Når vi bliver højere, er det let at se hvorfor: vand på den ene side og bjerge og gletsjere på den anden side. Hver eneste af os går til, og forlader, Juneau kun med båd ... eller med fly.

Vandet under os er Gastineau Channel. Det adskiller Douglas Island til højre fra fastlandet til venstre. Al vandadgang til downtown Juneau kommer op i Gastineau Channel og vil forlade det samme ... fordi kanalen bliver tør i den anden ende ved lavvande. Den berømte engelske opdagelsesrejsende George Vancouver sejlede i hele Sydøstasien i slutningen af 1700'erne på udkig efter den nordvestlige passage. Da han kom til Gastineau Channel, var det ikke engang muligt at sejle op, fordi kanalen blev blokeret af is, der havde kælvet ud fra gletsjeren i det nærliggende Juneau Icefield.

Vancouver hedder de fleste af de vigtigste vandveje i sydøst og mange af landområderne. De fleste blev navngivet for medofficerer i Royal Navy og fremtrædende britiske politiske figurer. Douglas øen til højre blev opkaldt til John Douglas, biskop af Salisbury. Vi flyver med "Salisbury Point" om lidt. Fremad er Stephens Passage. Vancouver navngav det til sekretæren til det britiske admiralitet.

Nå her er lidt mere om det land du ser fra flyet. Ud til højre, ud over Douglas Island over Stephens Passage er Admiralty Island. Det blev også navngivet af kaptajn Vancouver. I dag er denne 100 km lange ø udpeget af kongres som "Admiralty Island National Monument Wilderness", hvilket gør det til et føderalt beskyttet vildmarksområde administreret af den amerikanske skovtjeneste. Admiralty Island er hjemsted for den højeste tæthed af brune bjørne i Nordamerika. Anslået 1.600 brune bjørn bebor øen, uden at nummerere Admiralty's menneskelige beboere tre til en. Og der er endnu mere skaldede ørne.

Vi er i hjertet af Tongass National Forest, opkaldt efter Tongass Clan of Tlingit native. Den pulserende Tongass omgiver os i alle retninger og er den største nationale skov i USA på næsten 17 millioner hektar og en del af verdens største tempererede regnskov.

I Tongassens farvande omkring de 1000 øer i sydøst Alaska er der mere dyreliv og marine liv. Som pukkelhvaler, søløver, sæler, marsvin, dræberhvaler og så er der fisk. Den mest værdsatte er laks og hellefisk. Rekordkongen laks vejer 97 pund. Tallerkenhuggeren, 482 pund.

Stephens Passage er vandet mellem os og Admiralty Island. Hvis vi fortsatte med at flyve ned Stephens Passage, ville fiskeriet i Petersburg være den næste by. Det er 100 miles væk. I samme retning er Ketchikan omkring 230 miles. Og hvis du fortsatte ... ville du nå Seattle, efter 900 miles. Hvis vi i stedet vendte os mod vest, ville vi til sidst nå Anchorage, Alaskas største by, men først efter at have flyvet 600 miles.

Vi er faktisk tættere på British Columbia, Canada, da det er kun 30 miles væk op ad Taku Inlet. Taku Inlet blev i øvrigt ikke navngivet af kaptajn Vancouver, men af de lokale Taku Tlingit-indfødte. "Taku" er ofte oversat som "gæsflod opriver", der henviser til den rigelige canadisk gæs, der opdrætter i sine mange sloughs og damme.

På en gang gletterne dækkede det meste af Sydøstasien, stod kun de højeste toppe over isen. I dag kan du se dem som de skarpe, hakkede bjergtoppe. Bjergene med afrundede toppe blev alle udjævnet af den bevægende is udgravningsevne.

Da isen trak sig tilbage, vendte vegetationen tilbage til den blotte sten. De første planter tilbage var små lavmer og moser, og derefter kom fyretre og andre planter og til sidst træer fundet nok jord til at vokse. Men uanset glaciation vokser træerne kun op til en vis højde, der kaldes trælinjen. Generelt jo længere sydpå jo højere trælinjen. I Juneau ved 58 grader nordlig bredde er trælinjen på ca. 2.500 fod. Under dette niveau dominerer Sitka Gran og Hemlock de fleste af østlige Alaska kystlinje regnskove. Over 2.500 fod er træer erstattet af heder, græs og andre lave planter ... samt et par gletsjere.

Taku-floden er foran. Det flyder fra det indre af British Columbia til saltvandshavet her i Alaska. Og det antages at være den rute, der anvendes af de tidligste beboere, der kom til sydøst mellem 6.000 til 10.000 år siden. De første beboere fulgte sandsynligvis laksen ned ad floden og en gang her etablerede de forskellige samfund i området.

Tlingitfolkene boede i Sydøstasien lang tid før opdagelsesrejsende ankom. Da russerne, spanskerne, englænderne og amerikanerne sejlede til sydøst, fandt de mennesker, der allerede havde udviklet sofistikerede kulturer. Det antages, at livet for de oprindelige indfødte var relativt nemt her i Sydøstasien, og det er en af grundene til, at deres kultur trivedes med en overflod af mad fra havet og landet. Laks og hellefisk var i vandet, og der var rådyr, bjørn, fugle og bær på land. Nem adgang til mad og milde vintertemperaturer betød, at de første beboere hvert øjeblik ikke behøvede at blive brugt, simpelthen forsøger at overleve. Og det tillod ekstra tid til at udvikle høje færdigheder inden for kunst og andre kulturelle aktiviteter. Disse færdigheder praktiseres stadig af nogle af de Tlingit- og Haida-indfødte, der bor i Sydøstasien i dag.

Disse første gletsjere er Norris og Taku. De er nogle af de 38 forskellige gletschere, der strømmer ud af Juneau Ice-feltet. Norris Glacier er omkring 15 miles lang, og den mægtige Taku Glacier er dobbelt så stor som mere end 30 miles lang.

Alle disse gletschere er dannet højt på isfeltet. Hvor 100 fod eller mere sne falder hver vinter. Når et par hundrede meter akkumuleres, er den samlede vægt tilstrækkelig til at få den lille snekrystal til at smelte ind i isen. Efter flere års gentagelse af denne proces bliver akkumuleringen stor nok til at isen begynder at overløb i bassinet, hvor den blev dannet og begynder at bevæge sig ned ad bakke. Bunden af gletscheren, hvor den bevæger sig langs og rører jorden, er plastisk på grund af den store vægt over den.

Nogle gletsjere flytter flere fødder om dagen, andre flytter meget mindre. Til sidst bevæger isen fra gletsjerens kilde ned i dalen og når gletsjersiden. Når kælvingen og smelten i ansigtet er større end gletschernes fremskridt, er nettoresultatet en tilbagetrækkende gletscher. Og det er det, der hælder for de fleste af gletscherne i øjeblikket på Juneau-isfeltet. Faktisk erklærede en nylig amerikansk geologisk undersøgelse, at Alaskas gletsjere taber 75 milliarder tons is årligt, hvilket svarer til mængden af vand, der er nødvendigt for at fylde Yankee Stadium 150.000 gange hvert år.

Taku Glacier fremad er anerkendt som den tykkeste alpine tempererede gletscher kendt i verden, målt til næsten 5000 meter tykt. Det er omkring 30 miles lang og dets ansigt er omkring fem miles på tværs.

Det er en af de få gletsjere på hele isfeltet, der for nylig var fremme, men denne tendens er bremset og kan have stoppet sammen. Forskere forsker nøje og overvåger gletschernes fremgang. Gennem århundrederne med skiftende klimatiske og andre forhold har gletschere avanceret og tilbagetrukket. For nylig for 400 år siden strømmede Taku Glacier over floden og skabte en stor isdam og en stor sø bagved.

Juneau-isfeltet er det femte største isfelt i Nordamerika. Dette isfelt er 1.500 kvadratkilometer, og det er større end staten Rhode Island. Det ville gøre isfeltet tre gange så stort som Hongkong og fem gange så stor som New York City. Her er en anden sammenligning, i hele Alaska er der næsten 30.000 kvadrat miles gletschere. Det handler om størrelsen af South Carolina eller Østrigs land. Og hvis det virker som en masse is, er der masser af plads til at sætte det i Alaska. Gletschere dækker mindre end fem procent af denne stats overflade.

Dagens resterende isfelt giver et godt indtryk af, hvor meget af jorden der var i de store isalder for længe siden. Isstykker flytter over landet. Et par skarpe toppe stadig synlige over isen tusindvis af fødder dybt.

I løbet af den sidste store istid for omkring tre millioner år siden var en tredjedel af jordens overflade dækket af is. Her i Sydøstasien, Alaska, dækkede et islag en kilometer tykk alt under 5.000 'i højde, og isen forlængede sig langt ud over de nuværende kyster.

Derefter for ca. 20.000 år siden var verdens vejr opvarmet, isen gik tilbage og smeltet, og vandstanden steg. Dale, der var blevet dækket af is, blev nu oversvømmet af havet.

Dagens gletsjere er rester af et nyere glaciale fremskridt kaldet den lille istid, der opstod omkring 3.000 år siden. Gletscherne i Sydøstasien avancerede igen, men kun ned til dalmundene ikke helt ud til de åbne kyster, og de dækkede ikke alle bjergtopperne. Så omkring 300 år siden, omkring amerikansk revolutionens tid, begyndte disse gletsjere at trække sig tilbage, og de har trukket sig tilbage siden

Det er normalt muligt at se nogle dele af meget lyse blå is i gletsjeren. Det er den farve på grund af den måde, som iskrystaller vokser. Disse tætte iskrystaller absorberer alle farver i spektret undtagen blå, hvilket er den eneste farve vi ser. Da den udsatte is begynder at smelte sprækker udvikle sig og luft kommer ind. Så i stedet for bare blå, ses alle farverne som hvide. Uden spredningsvirkningen af luftbobler kan lyset trænge igennem isen dybere. Til det menneskelige øje virker gammel is som et filter, der absorberer rødt og gult lys og afspejler blå lys, der skaber en gletschers smukke blå nuancer.

Hole-In-the-Wall Glacier betragtes som en "gren" af den massive Taku Glacier. På dens bredeste er gletscheren 2 miles. Du vil bemærke de dybe revner, der kaldes sprækker, der er skabt af gletsjerens strømning over de stejle klippeformationer. Disse sprækker kunne nå op til 200 meter dyb. Eksponeringen af frisk gletschis giver os en oversigt over de karakteristiske levende blå nuancer.

Selvom det er svært at se fra luften, nyder den berømte Taku Glacier Lodge, der ligger lige over floden, udsigten over Hole-In-the-Wall Glacier fra deres gård. Den fjerntliggende lodge blev bygget i 1923 og er nu vært for Juneau-lokalbefolkningen og besøgende fra hele verden for en dagsturoplevelse, der kan kombineres med vores gletsjerslufthavne. Taku Lodge er opført på National Register of Historic Places på grund af en modig kvinde og hendes historiske vinter eventyr. Forestil dig floden under en frossen kørebane, Mary Joyce slap af med sin hundeslædehold den 22. december 1935 på vej til Fairbanks, AK mere end 1.000 miles væk. Denne modige pionerkvinde rejste sit eget team slædehunde og reagerede på en invitation til at fremvise hendes hunde på Fairbanks Ice Carnival afholdt i marts det følgende år. Hendes succesfulde 90-dages tur satte Taku Glacier Lodge på Alaskan-kortet og bekræftede Mary Joyce som et sæde i Alaska Women's Hall of Fame. På dit næste besøg er vi med til en 3-timers turoplevelse, der inkluderer tid på vores Taku Glacier Lodge til en laksfest, muligheden for at se sorte bjørne og en chance for at nyde Taku River-regionen på første hånd.

Et af de oftest stillede spørgsmål vi modtager er "hvorfor er gletscherne så beskidte?" Hvad du ser som mørke striber langs kanterne og ned midt på gletscherne er morainer; glaciærens affaldspæl. Da disse floder af bevægende is strømmer ned ad bakke, skrækker de dale vægge og sliber alt i deres vej, og akkumuleret affald består af partikler, der strækker sig i størrelse fra store sten til et lille gletsjermel. Når to flette sidemorinerne mødes i midten, giver en visuel påmindelse om den massive magt, som disse gletsjere har over landskabet.

For længe siden i slutningen af 1800-tallet tiltrådte spektakulære tidewater-gletsjere nogle af de første besøgende i Sydøstasien, der rejste ombord på udførlige dampskibe. Efter John Muir skrev om sine rejser til gletschernes land, ønskede andre at se det, og en besøgendeindustri udviklede sig.

Skibe bragte også tidlige guldsøgere til Sydøst. De hjertelige sjæle, der søgte rigdom af Klondike-guldrushet, gik ombord på alt, der flød i Seattle for turen til Skagway lige før århundredeskiftet.

To af områdets mest spektakulære gletsjere hedder øst og vest dobbeltgletter. De flyder og tumler mellem 4.600 fods Twin Glacier Peak i søen. Isbjerge i søen kan variere i størrelse fra en lille bil til et stort hus.

I øvrigt er der en varm kilde under en del af søen. Det er et yndet vandski-sted for dem med sommerhuse langs Taku-floden. Der er et par dusin hytter langs floden. For de fleste er det en sommer væk fra stedet, men nogle lever op til Taku året rundt.

Sommerrejsende på Taku-floden bruger jetbåde, der tegner kun et par tommer vand og har ikke en aksel og propeller, der holder sig under båden. Grunden til at de har brug for lavt udkast er på grund af den store sandstang ved flodmundingen. Et yderligere problem er siltholdet. Det er fyldt med så meget silt fra gletschere, at det ikke er muligt at se gennem vandet. Således er det altid svært at finde de skiftende kanaler. Så, sejlere forsøger at gå op ad floden på en stigende tidevand i både, der trækker meget lidt vand. Alle, der går op i Taku i en båd, rammer i sidste ende en sandbar og sidder fast. Så er det en pinlig vente på tidevandet at stige og løfte båden væk, så de kan fortsætte deres tur.

Landskabet ændres i vintermånederne, da bjergene er dækket af sne og Taku-floden fryser op til 3 meter dyb. Dem, der rejser langs floden handler med floatplanes for ski fly og både til sne maskiner.

Det er omkring 20 miles fra flodens mund til den canadiske grænse. Selvfølgelig er der i dette ørkenland ikke nogen toldstation, så sejere kan nemt krydse grænsen, selvom de formodes at udfylde formularer. Både kan gå en anden 70 miles opriver før de kommer til stryk, der stopper yderligere fremskridt.

Under Klondike-guldrushen var Taku-floden en af ruterne, der bruges til at komme til guldfeltene, selv om denne rute aldrig var så populær som Chilkoot Pass, der ligger lige uden for Skagway.

De lave lande langs Taku-floden er populære habitater for elg. Disse majestætiske dyr vejer op til 1.600 pund. De er mere almindelige i de nordlige dele af Alaska, omkring Anchorage og Fairbanks. Men Taku-floden er et af de steder, der findes elg i sydøst.

Taku-floden har meget mere bjørn end elg. Vi har to slags bjørn her i sydøst. Den brune, eller Grizzly og sorte bjørne. Brune bjørne kan vokse til 900 pund, og de sorte bjørne er mindre gennemsnitlige mellem 200-500 pund. De stræber sig almindeligvis langs laksegavstrømme. Under laksen løber bjergene sig på lette måltider og sætter det fedt, der er nødvendigt for at bære dem gennem vinterdvale.

Selvom alle, der går ind i skoven i sydøst, skal være opmærksomme på bjørne og tage forholdsregler, er der meget sjældne møder.

Selvfølgelig er disse skove også fyldt med mange andre dyr. Der er mange hjorte i sydøst. De hedder Sitka black-tail og de vokser til omkring 150 pund. De var en vigtig fødekilde til tidlige beboere, og de er stadig i dag. Wolves rejser i pakker langs floden og bevererne bygger dæmninger i vandløbene langs dalen.

Her får du en anden visning af Hole-in-the-Wall Glacier. Dernæst vil vi se Taku og Norris gletsjere. Disse gletsjere markerer den sydlige ende af Juneau isfeltet. Hvis du kom på gletscheren her og begyndte at stå på ski nordpå, kunne du gå 80 miles uden at komme ud af sne og is og da ville du være i Skagway.

Selv om gletscherne er frosset året rundt betyder det ikke, at de er uden liv. Skiløbere og bjergbestigere rapporterer nogle gange dyrebaner over gletsjere. Der er også fugle og insekter.

Og der er også et andet liv på isfeltet. Mennesker. Hver sommer siden midten af 1940'erne fortsætter forskere og studerende med forskningsprojekter påbegyndt da. En række hytter, der er bygget på klippefotter, tjener som hjemme i løbet af næsten 2 måneders sommerforskningsæson.

Du vil se lejligheder langs floden. De er lavet af den glaciale silt båret i Taku. Nær flodmundingen udsættes sandstængerne ved lavvande og dækkes ved højvande. De højeste tidevand i Juneau-området om sommeren er ca. 20 fod. Seks timer senere kan lavvandet være minus 4 meter. På grund af de store tidevandsforandringer skal bådførere, der trækker op på land og campister, der sætter deres telt, være opmærksomme på højvandet. Mere end en skødesløs camper har fundet deres båd flydende væk eller tidevandet stiger lige ind i teltet foran.

Disse Alaska farvande er cool nok, at ikke mange mennesker svømmer i dem. Om sommeren er overfladevandstemperaturen ca. 56 grader. For dem, der bare ikke kan svømme på en varm dag, er det varmeste sted at gå på en stenstrand under en stigende tidevand. Solen opvarmer klipperne, og så når tidevandet kommer ind, opvarmer de varme klipper vandet lidt. Det er stadig køligt, men mere utholdeligt under disse forhold.

Hver sommer er der et stort løb af laks op i Taku-floden. Når det sker, fisker kommercielle gillnettere dette område under åbningerne. De gør det ved at lade lange net ud af bagsiden af deres både. Garnene holdes op af flyder. Efter et stykke tid trænger fiskerne i nettet med forhåbning fyldt med laks. Alaska Department of Fish and Game regulerer fiskeri og fastsætter grænser for at tillade nok laks at flygte op i floderne, så laksen kan gyde og fortsætte deres livscyklus.

Udover de kommercielle fiskerbåde er dette også et populært sportfiskeriområde ... især i weekenderne. Afhængigt af årstiden kan de være efter nogen af de fem laksarter; King, Coho, Sockeye, Chum eller Pinks samt ørred og steelhead.

En anden form for rekreative mulighed er systemet med Forest Service udlejningshytter. Mange er placeret på bjergsøer og tilbyder adgang til jagt, fiskeri og Alaska ensomhed. Nogle er tæt på saltvand. Der er to lige ved Taku Inlet, der er populære destinationer for Juneau beboere. Den nemmeste måde at komme til en af disse skovtjeneste hytter er ved et charterflyvemaskine ... ligesom denne.

Der er flere vandrestier omkring Juneau, faktisk over 250 miles af stier. Men det er svært at gå på langrend i de fleste dele af Sydøstasien, der ikke har etablerede stier. Det er på grund af den tætte underbrush ... primært alder og djævla klub. Det tager kun en tur, der kæmper igennem den tykvæv af grene for at overbevise nogen om at holde sig til stierne, vandre langs kysten eller opgive planer om at nå højderygets toppe.

Én ting vil du bemærke fraværet af bygninger. Der er dog en gruppe af strukturer lige langs kysten af Taku Inlet. De blev bygget i 1916 for at give magten til Alaska Gataineau-mølle i Juneau. Bilagkraftprojektet tappede vand fra Annex Lake, 800 meter over bygningerne, for at tilvejebringe den kraft, der blev båret på kraftledninger over bjergkanten til minen. Annex Creek producerer stadig strøm til Juneau.

I dette område er der strimler skåret gennem træerne. De er til kraftledninger fra et vandkraftprojekt. Kraftledningerne plejede at være placeret på toppen af kamrene et par gange hver vinter, en stor forskel i lufttrykket udvikler sig mellem det canadiske indre og den sydøstlige Alaska kyst. Når denne forskel i tryk opstår, blæser vindene Taku Inlet og over disse højder. Kraftledningerne og tårnene var designet til at modstå 150 mil en time vind, før de blev blæst ned. Kraftledningerne er siden blevet flyttet ned i beskyttelsen af

træerne og ligger i klippeområdet. Selvfølgelig er vindene der er stærke den sjældne undtagelse og på grund af det gør interessante historier.

Vi kommer snart tilbage i Juneau, og en flyvning som denne viser nogle af grundene til, at mange af os vælger at bo her. Ørkenen er bogstaveligt talt lige ud på vores baggård og vores værfter vaskes af indre passages farvande. Det er et godt sted at arbejde og lege.

Og i Juneau er meget af arbejdet for regeringen. Det er ikke overraskende med statens hovedstad placeret her. Der er også flere føderale agenturer i Juneau, og det er hovedkvarteret for det 17. Coast Guard-distrikt. Juneau befolkning er omkring 33.000, der gør den til den tredjestørste by i Alaska bag Anchorage og Fairbanks.

Downtown Juneau er hjemsted for State Capitol Building og vores guvernør, der bor i vores hovedstad. Guvernøren bor i et hus nær hovedstaden, som staten leverer i løbet af deres 4-årige mandatperiode.

På grund af vores nordlige beliggenhed er der ret en ændring i daglys timer i løbet af året. På den længste dag i Juneau stiger solen om 4 om morgenen og sætter efter 10 om natten. Det er 18 timers dagslys og meget tid til spil. Selvfølgelig betaler vi en pris om vinteren, når den korteste dag stiger solen kl 8:45 og sætter 6 og en halv time senere lige efter kl.

Når vi nærmer os Juneau havnefronten, skal du kontrollere, at dit sikkerhedssele stadig er sikkert fastgjort. Og hvis du ønsker at udforske Juneaus baggård igen i fremtiden, lad Wings Airways være en del af din flyplan.

Tak for at komme sammen og nyd resten af dit ophold i Juneau og hele det sydøstlige Alaska's Inside Passage!

Den historiske Taku Glacier Lodge

Taku Glacier Lodge blev bygget i 1923 af dr. Harry C. DeVighne, en Juneau-læge for A. J. Gold Mine. Det blev brugt som jagt- og fiskelæger og blev kaldt Twin Glacier Camp efter de to gletsjere oppe fra lodgen. Oprindeligt var der kun den største lodgebygning og sovende boliger var i store teltrammer. Mennesker og forsyninger blev transporteret fra Juneau med flodbåd eller pram og ture skulle være tidsbestemt til passage over de mange sandstænger i floden ved højvande. De fleste forsyninger transporteres stadig på denne måde. I efteråret 1930 besøgte fru Erie L. Smith lodgen, mens hun turede Sydøstasien på sin yacht, "Stella Maris". Fru Smith var datter og arving af tømmerbaron Leigh Hackley, der var kendt for sine store bequests til byen Muskegon, Michigan. Rejser med sin søn Leigh Hackley, og hendes sygeplejerske, Mary Joyce, købte fru Smith Twin Glacier Camp som et andet hjem til både sommer og vinterbrug. Hendes søn Hack opholdt sig på lodge året rundt, og Mary Joyce blev som husholderske og sygeplejerske. Hack holdt et mandskab besat med at opbygge nye bygninger og opretholde stedet. Tømmerhytterne "Cedar" og "Killisnoo" blev bygget på dette tidspunkt.

Fru Smith returnerede hvert forår med "Stella Maris", der var forsynet med forsyninger. Yachten blev forankret foran Taku Glacier og forsyningerne blev færet til lodge med lille båd. Disse omfattede hør og foder til den renrasede ko og hendes årlige afkom. Da der ikke var nogen tyre i dalen, blev koen barged til Juneau hvert efterår at blive opdrættet. Hun tilpassede sig godt til livet på Taku; Faktisk var hendes yndlingspizzat rå laks, som hun ville spise så hurtigt som Hack kunne filete det.

I 1934 satte Hack ud på en jagttur på Stikine-floden, mens han i Wrangell led et hjerteanfald og døde. I foråret gav fru Smith hallen til Mary Joyce, og hun fortsatte med at komme tilbage hvert år, så længe hun havde det godt. På tidspunktet for Hacks død var der 14 bygninger, 15 slædehunde og 3 hovedkvæg.

Mary Joyce var en eventyrlysten pige, og da hun modtog en invitation til at deltage i Fairbanks Ice Carnival i 1936 besluttede hun at gøre turen over land med hundeslæde. Hun gik ud af hytten i december 1935 med 5 hunde og en lastet slæde for at rejse 1600 kilometer. Hun rejste meget af afstanden alene og brugte guider til

dele af hendes tur. Mary tilbragte tre måneder på sporet, hvor hun faktisk rejste 52 dage i gennemsnit 32 kilometer om dagen på trods af temperaturer til -45 celsius og kun et par timer dagslys hver dag. Den slæde og seletøj, hun brugte på turen, er udstillet på Taku Lodge.

Mary og Hack var begyndt at opdrætte slædehunde i løbet af deres år på lodge og satte dem i arbejde med at trække brænde om vinteren samt at bruge dem til at rejse på den frosne Taku-flod. Efter Marys tur til Fairbanks begyndte hun at opdrætte en hundestok, hvis far var J.P. hun førende hund på den 1.000 miles rejse. De blev kendt som Taku River Huskies. Mary tog også flyvende, men på en af hendes allerførste fly, hun havde en ulykke, og hun opgav flyvende. Den "T" formede bygning på flodbredden ved Taku Lodge blev opført som en flyvemaskine hangar, men blev aldrig brugt. Mary åbnede lodgen og drev den med succes som turistby og kaldte Twin Glacier Lodge. Hun ejede det indtil 1942, da hun solgte det til Mr. og Mrs. Royal O'Reilly. I Juneau åbnede Mary to barer på South Franklin Street og boede over "Lucky Lady" indtil hendes død i 1976.

Den lodge blev Taku Glacier Lodge i 1949, og der har været flere ejere og mange gode gange der siden. I 1971 blev den købt af Ron Maas i Juneau. På tidspunktet for hans køb var lodgen i brug for mange grundlæggende reparationer og var blevet lukket i to år. Ron blev forelsket i Taku Glacier Lodge, og i 1972 mødte han Kathy, hvis drøm var at bo i bushen. De besluttede at afsætte størstedelen af deres liv for at bringe hytten tilbage til sin oprindelige tilstand. De var gift foran granit pejsen i 1974. Maas'erne brugte lodgen som deres hjem og tilbagetog i seks år og satte al deres fritid og penge i at genopbygge de vigtigste lodgebygninger. I 1979 besluttede Maas at dele deres kærlighed til Taku Glacier Lodge med besøgende i Sydøstasien ved at tilbyde den tur, du har oplevet i dag. I 1993 besluttede familien Maas at gå på pension og solgte lodgen til en Juneau-par, Ken og Michelle Ward. Ken blev rejst i Ketchikan, flyttet til Juneau i 1967, hvor han senere ejede og drev en lufttransportvirksomhed. Michelle blev født i Seattle og opvokset ved Usibelli kulminen i Healy, Alaska. Hun har arbejdet for Alaska Airlines siden 1973. Ken & Michelle var gift i 1985. De har 5 børn, alle født i Alaska (Michael, Natalie, Buzz, Ryan & Kevin). Siden de har købt hytten har de også vedtaget flere sorte bjørne, der besøger ret ofte. Den mest berømte, "Scarface", besøgte i 17 år, indtil han forsvandt i 2002.

Mange af folkene på Lodge har været uvurderlige for at hjælpe dig med at tjene dig i flere år. På vegne af dem og vores familie takker vi dig for at have taget dig tid til at dele denne særlige plads. Vi håber du har haft det så meget som de gør.

Tak fordi du har tilmeldt os!